

2. *The second group: the introduction of modern technologies of education, based on the age and individual psycho-physiological characteristics of the students; the introduction of interactive methods of training and education; streamlining the existing forms and methods of education in order to develop prosocial behavior.*

3. *The third group: the regulation of the system of state and public administration institution; the increased activity of the student self-government bodies in the development of school policies on the formation of the students' prosocial behavior; participation of parents in establishing school policy; partnerships specialists, concerning the problem of the formation of prosocial behaviour.*

4. *The fourth group: the creation of a system of scientific-methodical support of the formation of the students prosocial behavior; the introduction of special courses devoted to health care, social norms and values, interpersonal relationships; the willingness of the teachers to the formation of the students' prosocial behavior of the school; the development of various forms of educational activities (educational hours, trainings, projects, discussions, debates shares and so on), aimed at promoting pro-social behavior of the students at school.*

The expert estimates are considered to be the formation and effective functioning of preventive educational environment of the school; the introduction of modern technologies of education, based on the age and individual psycho-physiological characteristics of the students; the arrangement of the system of state-public management of the educational institution; the increased activity of the organs student self-government in developing a school policy on the formation of pro-social behavior of the students; the creation of a system of scientific-methodical support of the formation of pro-social behavior of the students.

Key words: *prosocial behavior, the organizational and pedagogical conditions, the students of secondary educational institutions.*

УДК 372.4:371.315:376.1–056.264

А. І. Кравченко

Сумський державний педагогічний
університет імені А. С. Макаренка

ВИПЕРЕДЖАЮЧЕ НАВЧАННЯ ЯК ЗАСІБ ПІДГОТОВКИ ДО ШКОЛИ ДІТЕЙ ІЗ ПОРУШЕННЯМИ МОВЛЕННЯ

У статті представлено авторський погляд на використання елементів проблемного навчання в якості засобу підготовки до навчання в школі дітей-логопатів. Запропоновано аналіз поглядів на проблему пізнавальної діяльності осіб дошкільного віку з тяжкими мовленнєвими порушеннями.

На основі літературного аналізу автором показано доцільність використання елементів проблемного навчання, зокрема, елементів випередження, для наповнення підготовчого передшкільного педагогічного процесу логопедичних груп спеціальних і масових загальноосвітніх дошкільних навчальних закладів.

Ключові слова: *мовленнєва підготовка, тяжкі порушення мовлення, випереджаюче навчання, проблемне навчання.*

Постановка проблеми. Інформаційність, як провідна тенденція сучасного суспільства, характеризується посиленням ролі інформації, знань, збільшенням долі інформаційних комунікацій у кожній складовій суспільної інфраструктури. Помітне інформаційне насичення не оминуло й освіту, зокрема дошкільну ланку, у якій роль інформаційності є особливою та неоднозначною.

Ця тенденція має як позитивні, так і негативні наслідки тому, що з одного боку інформативне насичення – це умови розвитку, удосконалення психофізичних процесів дитини, однак з іншого боку таке насичення призводить до гальмування психофізичного розвитку різноманітними медіапродуктами (теле, відео та аудіо засоби) та наднормових вимог з боку дошкільних закладів, шкіл, наслідком яких є психічне й фізичне перевантаження, дезорієнтація внутрішнього та зовнішнього мотивів навчання через невідповідність індивідуальних запитів особистості дитини.

Концепція 12-річної загальноосвітньої школи, на основі якої реформується державна система загальної середньої освіти, передбачає початок навчання дітей із шестирічного віку. При цьому зазначається, що виняток становлять ті діти, які за висновками лікарів і психологів виявляють ознаки шкільної незрілості. Тобто шкільна реформа передбачає диференціацію дітей шестирічного віку за готовністю до шкільного навчання. Сенс такої диференціації – надати необхідну корекційну допомогу дітям, які виявили недостатній розвиток для навчання в школі, щоб створити необхідні передумови для успішного навчання. У реальності ж ситуація занадто не ідеальна, бо дуже часто батьки не прислухаються до висновків спеціалістів і чи то за віяннями моди, чи то з інших особистих міркувань віддають до школи ще не готову до навчання дитину. Особливо складною є сьогоднішня освітня ситуація для дітей із тяжкими порушеннями мовлення, оскільки в багатьох регіонах України відсутні спеціальні школи для дітей із ТПМ, що не дає ні фахівцям, ні батькам можливості вибору взагалі.

Зважаючи на вищеперераховані умови слід зазначити, що питання готовності старших дошкільників із тяжкими порушеннями мовлення до навчання в школі є особливо важливим. Його розв'язання вимагає адекватних заходів і засобів для забезпечення повноцінних умов готовності й успішного переходу дітей зазначеної категорії від гри та безпосереднього сприймання до іншого виду діяльності – навчання.

Аналіз актуальних досліджень. Зі вступом дитини до школи наступає абсолютно новий етап її життя, що вимагає оптимальної та повноцінної підготовки в період старшого дошкільця. Повноцінно готовою до навчання в школі виявляється така дитина, яку школа привертає не зовнішніми аксесуарами, а можливістю отримувати нові знання, тобто – це дитина з достатньо розвиненими пізнавальними інтересами. Тільки таким чином налаштований дошкільник буде достатньою мірою відповідально ставитися до своїх шкільних обов'язків [9].

Проте, одного бажання бути школярем і серйозного ставлення до навчання виявляється недостатньо, оскільки наступною необхідною умовою є свідоме керування своєю поведінкою, зокрема, своєю пізнавальною діяльністю, впливом її на розв'язання навчальних задач. А це стає можливим, якщо в дитини склалась ієрархічна система мотивів, що

дозволяє підпорядковувати особистісні спонуки більш значимим стійким цілям і намірам.

Сучасна школа розпочинає навчання з урахуванням того, що діти, які приходять до першого класу вже мають певний рівень знань, умінь та навичок, а головне – з високим рівнем уваги, розвиненим сприйняттям і мисленням, що дозволяють систематизувати й аналізувати отриману інформацію, обмірковувати та формувати конкретні висновки. Така необхідність висуває певні вимоги до пізнавальної діяльності, що показує ступінь психологічної готовності дитини до навчання в школі.

Поняття **«готовність»** у науково-методичній літературі розглядається як інтегрований результат загальної та спеціальної підготовки до школи, сукупність особливостей дитини, що забезпечує успішний перехід до систематичного шкільного навчання: тривалий чи короткочасний психічний стан готовності організму до пізнавальної діяльності, пізнавальна активність особистості внаслідок впливу середовища й виховання на внутрішні сили, що зумовлює здатність дитини до оволодіння змістом конкретної діяльності [2; 9, 12].

Поняття **«підготовка дітей до школи»** або **«підготовка до подальшої пізнавальної діяльності»** в дошкільній педагогіці й педагогіці початкової школи визначається як *організований, цілеспрямований процес засвоєння дитиною, як суб'єктом, нових знань, умінь і навичок із допомогою дорослих чи самотійно; складне утворення, структура якого включає загальну та спеціальну підготовку до школи й охоплює всі сфери діяльності дитини*. Ці складові є взаємозумовленими, хоча кожна з них має свою психологічну й педагогічну специфіку (М. Фіцула). О. Савченко диференціює **загальну** (фізична, інтелектуальна, мовленнєва, особистісно-вольова готовність) і **спеціальну** (засвоєння предметних знань, умінь, навичок) **підготовку до школи** [9, 10].

Низка вітчизняних науковців (С. Кулачківська, С. Ладивір, С. Максименко та ін.), які вивчали психологічну готовність до шкільного навчання, виділили такі її компоненти: **морфогенетичну** (стан здоров'я, рівень фізичного розвитку), **психологічну** (інтелектуальна, емоційно-вольова, мотиваційна сфери), **соціальну** (соціальна компетентність, комунікативні навички) готовність. Н. Гуткіна, крім вище зазначених складових, виділяє також **мовленнєву** готовність, яка передбачає достатній рівень розвитку усного мовлення, а Є. Проскура додає ще й **психологічну готовність до спілкування** [7].

Отже, успішне навчання в школі можливе лише за умови, якщо на момент вступу до неї дитина з мовленнєвим порушенням набула відповідного особистісного, мовленнєвого, інтелектуального та фізичного рівня розвитку, що забезпечить її адаптацію до школи. Тобто, квінтесенцією всього розвитку дошкільного періоду є психологічна готовність дитини до школи. Характерною рисою цього періоду є здатність

підпорядкування мотивів власної поведінки. Це дає можливість дитині керувати своєю поведінкою, яка необхідна для того, щоб включатись у спільну діяльність, приймати систему вимог, яку ставить школа й учитель. Довільність поведінки – один із найважливіших показників готовності до навчання в школі. Л. Божович вважає одним із критеріїв адаптації й готовності дитини до школи – «внутрішню позицію школяра». Це психологічне новоутворення виникає в кінці дошкільного віку та є сплавом двох потреб – пізнавальної та потреби в спілкуванні з дорослим на новому рівні. Саме поєднання цих двох потреб дозволяє дитині свідомо формувати свої наміри й цілі та виявляється в довільній поведінці [4, 10].

Наукове обґрунтування й дослідження комунікативного компонента мовленнєвої діяльності (В. Тищенко) та диференціація психологічних механізмів мовлення на специфічні мовленнєві й загальнофункціональні (Є. Соботович) показує спрямованість аналізу мовленнєвих дефектів не лише на виявлення зовнішніх їх проявів у мовленні дитини, але й на пошук психологічних механізмів цих порушень.

Загальнофункціональні механізми мовлення представлені психічними процесами й функціями, які, окрім мовленнєвої, зумовлюють і інші види психічної діяльності людини. Серед них особливе місце посідають пізнавальні процеси (пам'ять, увага, мислення та ін.).

Усі психічні процеси дитини забезпечують успішне пізнання, гармонійний особистісний розвиток і розвиваються завдяки повноцінній мовленнєвій діяльності (М. Вашуленко, В. Тарасун, М. Шеремет та ін.). Порушення специфічних мовленнєвих механізмів призводять до виникнення первинних мовленнєвих порушень, таких, як алалія (афазія), дизартрія, ринолалія. Тяжкі порушення мовлення мають системний характер: мовлення порушується як цілісна функціональна система, адже, порушуються всі його ланки (фонологічна, лексична, граматична) [12].

У дітей із тяжкими мовленнєвими вадами через мовленнєву патологію розвиваються значні відхилення вище згаданих психічних функцій, що зумовлені низькою біоелектричною активністю та працездатністю головного мозку (А. Винокур, І. Дьоміна, М. Михайлюк), розвиваються різноманітні неврологічні та психопатологічні синдроми, страждають вегетативні функції. Для таких дітей притаманна слабка мотивація, що супроводжується недостатнім рівнем саморегуляції та дій самоконтролю, зниження потреби мовленнєвого спілкування, своєрідність у формуванні центральних психічних новоутворень. Як зазначає І. Мартиненко, стан мотиваційно-вольових складових особистості дітей із ЗНМ (85,7 % шестирічок) свідчить про їхню мотиваційно-вольову неготовність до школи та, відповідно, про психологічну неготовність до шкільного навчання в цілому [11].

Мета статті. Представити теоретичне узагальнення сучасних наукових досліджень щодо використання елементів випереджаючого

навчання для підготовки дітей 6-річного віку з тяжкими порушеннями мовлення до навчання в школі.

Виклад основного матеріалу. Показником психологічної готовності дитини до навчання в школі є повноцінний розвиток таких якостей як уміння слухати, спостерігати, запам'ятовувати, розв'язувати конкретні завдання й готовність і здатність до спілкування. Тому головним завданням працівників дошкільного закладу є формування цих складових психічного розвитку.

Виконання такого завдання вихователем і (або) логопедом зумовлює планомірну та цілеспрямовану корекційно-розвивальну роботу з розвитку пізнавальних і мовленнєвих процесів у дітей із тяжкими мовленнєвими вадами.

Низькі рівень мотивації та потреба мовленнєвого спілкування є об'єктивною перешкодою для отримання дитиною певного обсягу інформації, а це – необхідна умова успішного подальшого її розвитку. Це визначає необхідність не просто корекції мовленнєвої функції, а використання в навчальному корекційно-розвивальному процесі таких специфічних методів і засобів, що ефективно допоможуть розв'язати проблему психологічної готовності дітей 6-річного віку із ТПМ до навчання в школі.

Одним зі специфічних альтернативних засобів, що стимулює мотиваційно-потребний розвиток особистості є проблемне навчання з елементами випередження.

Проблемне навчання – це така організація навчальних занять, що має на меті створення під керівництвом педагога проблемних ситуацій та активні самостійну діяльність учнів щодо розв'язання цих ситуацій, у результаті чого виникає творче оволодіння професійними знаннями, навичками, вміннями та розвиток мисленнєвих здібностей (Г. Селевко).

Проблемна задача або ситуація трактується як протиріччя між уже засвоєними знаннями, вміннями, відношеннями й новими актуальними вимогами. В основу проблемного навчання покладено ідеї американського психолога, філософа та педагога Дж. Дьюї, який у 1894 році заснував у Чикаго дослідну школу. Основою навчання в школі Дж. Дьюї були не навчальний план, а ігри та трудова діяльність [4].

Теорія проблемного навчання проголошує тезу про необхідність стимуляції творчої діяльності дитини й визначає способи реалізації через формування та викладання навчального матеріалу особливим способом. Основу теорії складає ідея про використання творчої діяльності вихованців через постановку проблемно сформульованих завдань та активізацію за рахунок цього їхнього пізнавального інтересу і, як наслідок, усієї пізнавальної діяльності.

Суть проблемного навчання полягає в тому, що педагог завдяки навідним питанням допомагає учневі самостійно вирішити проблему чи сформулювати певний висновок, а не дає розв'язання в готовому вигляді.

Тобто, знаючи результат, учитель кожного разу підводить до нього учня. І головне завдання вчителя – дати дитині такий метод, за допомогою якого вона зможе отримати результат у деяких випадках навіть невідомий для педагога. Тобто незалежно від виду задачі, вчителю потрібно вчити дитину формулювати однакові запитання для її розв'язання [3; 5; 6].

Сьогодні дошкільна психологія та педагогіка активно займаються питаннями дослідження й використання елементів проблемного навчання.

Дитина дошкільного віку активно включається в самостійну пізнавальну діяльність тоді, коли вона стикається з неочікуваними, маловідомими речами, а педагог організовує навчальну ситуацію так, щоб вона містила елемент відкриття. У таких умовах робота дошкільника має самостійний, пошуковий, дослідницький характер [1].

Отже, правильно створена проблемна ситуація забезпечує високий рівень самостійності, формує пізнавальний інтерес або особистісну мотивацію дитини, розвиває мислення. Потрібно лише адаптувати проблемні ситуації як до вікових так і до психофізичних особливостей розвитку особистості. Наприклад, через недостатню сформованість наочно-образного мислення для дітей із ТПМ необхідно використовувати достатню кількість дидактичного невербального матеріалу (Л. Цветкова, Т. Пирцхалайшвили, 1975) [1, 4].

Повільне засвоєння навчального матеріалу дошкільників із тяжкими порушеннями мовлення, що створює особливі, специфічні умови розвитку особистості, висуває вимоги до специфічного застосування елементів проблемного навчання дошкільників із ТПМ, а саме використання проблемних ситуацій з елементами випередження.

Випереджаюче навчання має на меті стислий розгляд навчального матеріалу майбутніх тем програми. Невеликі об'єми інформації викладають протягом 7–10 хвилин у вигляді тез, або мимовільно згадуючи, використовуючи приклади, асоціації тощо. Як зазначають Л. Занков та С. Лисенкова, випереджаюче навчання ефективно під час вивчення тем, складних для сприйняття, адже випередження має на меті розвиток мислення дітей, що випереджає їх вікові можливості. У наукових працях С. Лисенкова характеризує **«випереджаюче навчання»** як коментоване управління, можливість налагодження зворотного зв'язку вчитель – учень, економія часу на занятті, виховання самостійності, високий рівень уваги, вміння зосереджуватися через застосування опорних схем (велика опора) або опорних карток (мала опора). Причому управління, за методикою С. Лисенкової, – це така організація навчальної діяльності, коли кожен учень – учитель! [1].

У якості елементів випередження можна рекомендувати різноманітний тематичний матеріал про зовнішній і внутрішній макро- та мікросвіт людини, адже саме цей напрям не просто цікавить дошкільнят – суть його є частиною

вічного питання для кожної людини – сенс життя та існування. Ця інформація є не просто цікавою, пізнавальною, вона формує засади світобачення дитини, дає можливість реального сприйняття людського буття. Вона розміщена на спеціалізованих офіційних Інтернет-сайтах, у енциклопедичних виданнях для різних вікових груп, офіційних наукових періодичних виданнях, іншими словами є максимально доступною та вимагає лише адаптованого, коректного, чіткого способу застосування.

Навчальний матеріал випереджаючого характеру є альтернативою малоінформативних медіапродуктів, що знижують візуальну увагу дитини, призводять до швидкого забування інформаційного потоку під час телевізійного перегляду, створюють ефект стійкого запам'ятовування емоційних переживань (Г. Штрум, 1972). Тобто екран не тільки «веде» погляд, як маріонетку, а й спрямовує емоції в певному, керованому напрямі, який не завжди співпадає з очікуваннями дорослих на щирість, привітність, доброту, сердечну любов та співчуття з боку їх дітей [8].

Медіапродукти як для дітей, так і для дорослих побудовані за стереотипом і тому не мотивують прояв і розвиток особистої фантазії та творчого мислення дитини. Обмеження рухової активності, що є провідною діяльністю дитини та запорукою розвитку загальної та дрібної моторики, призводить до дефективного розвитку всіх функцій тіла й мозку, а страждають при цьому творчі здібності, фантазія, інтелект.

Висновки та перспективи подальших наукових розвідок. Використання пізнавальних завдань випереджаючого характеру як засобу навчання старших дошкільників із ТПМ сприятиме підвищенню рівня мотивації пізнання, а проблемний характер формулювання умови цих завдань допоможе оптимізувати процеси мислення, самостійного засвоєння й використання інформації, довільності поведінки та моторних навичок, що, у свою чергу, стане запорукою повноцінної, оптимальної підготовки дітей 6-річного віку з тяжкими порушеннями мовлення до навчання в школі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Голуб Н. М. Використання пізнавальних завдань випереджаючого характеру в процесі навчання дітей 6-річного віку : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.09 / Н. М. Голуб. – Х., 2006. – 20 с.
2. Гуткина Н. И. Психологическая готовность к школе / Н. И. Гуткина. – М. : НПО «Образование», 1996. – 176 с.
3. Кудрявцев Т. В. Проблемное обучение: истоки, сущность, перспективы / Т. В. Кудрявцев. – М. : Знание, 1991. – 80 с.
4. Логинова В. И. Дошкольная педагогика : учебное пособие для студентов пед. институтов / В. И. Логинова, П. Г. Саморукова. – М. : Просвещение, 1988. – 270 с.
5. Матюшкин А. М. Актуальные вопросы проблемного обучения. Основы проблемного обучения / А. М. Матюшкин // Сост. В. Оконь. – М. : Просвещение, 1968. – 202 с.

6. Напольнова Т. В. Познавательные задачи в обучении русского языка / Т. В. Напольнова. – М. : Просвещение, 1968. – 55 с.
7. Пахомова Н. Г. Формування мовленнєвої готовності дітей старшого дошкільного віку з дизартрією до навчання у школі : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.03 / Н. Г. Пахомова ; Інститут спеціальної педагогіки АПН України. – К., 2006. – 258 с.
8. Райнер П. Застывший взгляд / П. Райнер. – М. : evidentis, 2003. – 224 с.
9. Савченко О. Новий етап розвитку 4-річної початкової школи / О. Савченко // Дошкільне виховання. – 2001. – № 1. – С. 6–10.
10. Фіцула М. Педагогіка : навч. посібник / М. Фіцула. – К. : Академія, 2000. – 544 с.
11. Формування мотиваційно-вольової готовності дітей шестирічного віку із ЗНМ до шкільного навчання : автореф. дис. ... канд. психол. наук : 19.00.08 / І. В. Мартиненко ; Ін-т спец. педагогіки АПН України. – К., 2007. – 22 с.
12. Шеремет М. К. Логопедія : підручник / М. К. Шеремет. – К. : Видавничий дім «Слово», 2010. – 672 с.

РЕЗЮМЕ

Кравченко А. И. Подготовка детей с нарушениями речи к школе с помощью опережающего обучения.

В статье представлен авторский взгляд на использование элементов проблемности в качестве средства подготовки к школьному обучению детей-логопатов. Предложен анализ взглядов на проблему познавательной деятельности дошкольников с тяжелыми речевыми нарушениями.

На основе литературного анализа автором показана целесообразность использования элементов проблемного обучения, в частности, элементов опережения, для наполнения дошкольного подготовительного педагогического процесса логопедических групп специальных и массовых общеобразовательных дошкольных учебных заведений.

Ключевые слова: речевая подготовка, тяжелые нарушения речи, опережающее обучение, проблемное обучение.

SUMMARY

Kravchenko A. Anticipating teaching as a means of preparatory children with speech disorders for school.

The article presents the author's view on the use of elements of problem-based learning as a means of preparing children with speech disorders for school. The article specifies the ambiguous role of modern information saturation that has both positive and negative impacts on the preparations for preschoolers. The readiness of senior preschool children with severe speech disorders to school is especially sharp and one that requires adequate measures and means to ensure the full circumstances.

The author presents an analysis of views on the interpretation of «readiness» and «training» for school from the standpoint of psychological and pedagogical trends and their individual components as well as the problem of learning of preschool-age children with severe speech disorders. So the scholars (E. Proskura) determine the psychological readiness to communicate; S. Kulachkivska, S. Ladyvir, S. Maksimenko offer the characteristic of the individual components of psychological readiness for school (morphogenetic, psychological, social) and N. Hutkina has added a generalized definition of pedagogical speech readiness. Through inter-related violations of speech and learning of school readiness of children with severe speech disorders, which is based on traditional approaches to learning reaches a low level. Indeed, by A. Vinokur, I. Demin, M. Mikhailyuk children with severe speech disabilities through speech pathology have significant deviations of individual mental functions caused by low bioelectrical activity and performance of the brain, developing various neurological

and psychiatric syndromes suffer autonomic functions. These children, as Ivan Martynenko stresses, inherent a lack of motivation, accompanied by insufficient levels of self-control and self-control operations, reducing the need for verbal communication, identity formation in the central mental formations and the state of motivational and volitional components of individual children with speech disorders evidence of their motivational and volitional unwillingness to school and, accordingly, a psychological inability to school as a whole.

On the basis of the views S. Lisenkov, L. Zankova, T. Kudryavtsev, A. Matyushkina, T. Napolnovoyi the feasibility of using problem-based learning (proactive elements) to fill the preparatory process of preschool teaching speech therapy groups and special general mass pre-schools is shown. In particular, the author summarizes that the use of the appointed means for teaching senior preschool-children with speech disorders will contribute to the knowledge of motivation and problematic wording provided these training problem-cognitive tasks help to optimize the processes of thinking, independent learning and use, arbitrary behavior, which in turn will guarantee full, optimal training of six-year-old children with severe speech disorders to learn in school.

Key words: *speech training, severe speech, faster learning, problem teaching.*

УДК 811.11'373

В. І. Павлюк

Уманський державний педагогічний
університет імені Павла Тичини

АБРЕВІАЦІЯ В СУЧАСНІЙ АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ: ОСОБЛИВОСТІ ВЖИВАННЯ АБРЕВІАТУР ГАЛУЗІ ОСВІТИ

У статті розглядається явище абрєвіації як лінгвістичної тенденції сучасної епохи; здійснено аналіз досліджень провідних науковців у галузі абрєвіації англійської мови; розкрито сутність поняття «абрєвіація», визначено типи абрєвіації в сучасній англійській мові та наведено їх приклади; висвітлено особливості абрєвіатур галузі освіти та роз'яснено їх значення в системі зарубіжної та вітчизняної освіти; підкреслено значущість розуміння значення абрєвіатур на позначення освітньо-кваліфікаційних рівнів

Ключові слова: *абрєвіація, абрєвіатура, ініціалізм, лексичні скорочення, освітньо-кваліфікаційний рівень, галузь освіти, лінгвістика англійської мови, глобалізація.*

Постановка проблеми. Абрєвіація – це один з особливих субстантивних способів словотворення іменників, яка виконує функцію ущільнення тексту, створюючи більш короткі номінації.

Наша епоха – це час активної абрєвіації. Сучасна мовна ситуація характеризується прагненням до використання абрєвіатур у всіх галузях словесності. Утворення нових абрєвіатур в англійській мові стало сталим явищем, яке все більше розвивається й удосконалюється. Кількість абрєвіатур усіх типів зростає, що помічено багатьма дослідниками. Безсумнівно, роль абрєвіації в мовній свідомості сучасного суспільства є надзвичайно важливою, саме тому варто говорити про майбутнє цього способу словотворення. За умов світової глобалізації швидко розвиваються та поширюються абрєвіатури освітньої галузі, особливо це стосується наукових